

Keik pöllud, väljad önnista
Ja anna rohkelt leikust,
Ja nenda rahvast römuusta
Kes töstwad sagge'st kaebtust.
Kui wilja annad mulla seest
Ja fallo jaggad merre weest,
Siis same rohfest toito.

Keik furjust Ma ja liïna seest
Oh sada armust ärra!
Ja seisva igga hing eest
Et mitte sunniks färra.
Keik tühja kangust, kerget meelt
Ja kawvalust, ja walle-feelt,
Oh Issa, sada ärra!

Oh! lasse rahvast öppida
Keik sedda head siln tundma;
Et nemmad wöttaks leppida
Ja noppest' járrel anda! —
Siis polle karta kurja feelt;
Waid selget armastusse meelt
On iggast pallest nähhä.

Loda Jummalta peale! ta tulleb
omina abbiga töste.

Waene kangu Mart istus hakna al, fur-
wa melega, ja watas firriko torni peale, mis
ta kätte paistis. Ja se olli üks pühhapääw
hommiko. Keik, mehhed ja naesed, wannad
ja nored, firriko ridis, läksid firriko pole.
Kül olli Mardil iggotseminne õige, ja wåg-
ga halle meel, et ta mitte ei sanud miïna
pühha fotta, fest ta olli sure waesusse párrast
omma uema kue piddant ärramüma, ja üks
wanna katkend narro olli agga weel járrel.

Jah, wanna issakese meel olli kül foggoni
kurb: kaeed ristis, pea maas, silmad tilku-
sid wet. Ta lõi ka wahhest silmad taewa po-
le, agga olli kui pool surnud. Wimaks wa-
tas külla pole, fest sealt otas ta omma wanna
förvast Morrit, kes olli läinud ühhe rikka
mehhe jure üht pissokest wanna wölgä noud-
ma, — fest waese mehhé riette järg pol-
nud üksi willets, waid ka iggapáwase vallo-
kesse luggo olli kül õiete waene: viimsed